
GILARDI

KONURNAR SEM EIGA BIC

Ég var kominn að inngangi kaffihússins þar sem fundurinn átti að fara fram.

Ég skalf, en ekki af ótta. Þetta var sú tegund skjálfta sem spyr einfaldrar spurningar: Er ég að gera rétt, eða hef ég loksins farið út fyrir mörkin?

Það var líka önnur spurning: Hvað græði ég á þessari aðgerð? Hvaða markmið hef ég falið svo djúpt fyrir sjálfum mér að ég þekki þau ekki einu sinni lengur?

Ég seildist í rós sem var til sýnis, sleit af henni þrjú krónublöð og notaði þau til að ilmbera andlitið. Rakspíri var ekki inni í ferðakostnaðinum, en ég vildi ekki mæta með aðeins karlmannslyktina á mér.

Ég var í heimalandi Georges, sonar L'Oréal, og það fyrirtæki hafði kennt mér margt.

Ég setti tónlistina af vefnum mínum í gang sem undirleik. Fyrir tilviljun var lagið sem byrjaði að hljóma það sama og faðir minn og afi léku saman: mandólín og gítar. Þeir voru með mér. Við gengum þrír inn saman.

Chanel sá mig úr fjarlægð og kom til mín með hlýju faðmlagi, eins og við værum gamlir vinir að hittast aftur eftir mörg ár. Hávaxin. Ljóshærð. Blá augu. Hárið snyrtilega tekið upp. Hrífandi nærvera í dökkbláum kjól. Andartak langaði mig næstum að spyrja hana hvar ég fyndi kirkju til að giftast henni á stundinni.

Hún leiddi mig að borðinu. Sex konur biðu. Fundurinn var að hefjast og ég vissi þegar að aldrei yrðu nein átök. Ég þjáðist af meðfæddum galla: ég kunni að tapa um leið og ég vann.

Ég kynnti mig fyrir hverri konu án þess að reyna að finna út hver væri mikilvægust við borðið. Það kom í ljós af sjálfu sér um tíu sekúndum síðar.

Fyrsta konan sagði nafn sitt og eftirnafn og að hætti sanns Gillette-manns kyssti ég á hönd hennar. Síðan gerði ég það sama við hverja hinna kvennanna við borðið og bauð hverri þeirra bros og: „Enchanté.“ Framleitt í Kalabríu.

Það var ekki fyrr en á eftir sem ég sagði mitt eigið nafn, án nokkurs vafa um að þær vissu allar þegar hver ég var.

Þær spurðu hvað ég vildi drekka, hvort ég vildi morgunverð, kannski smá sætabrauð. Ég útskýrði að starfsfólkið á hótelinu mínu léti mig aldrei fara út á morgnana fyrr en það hefði séð mig borða almennilegan morgunverð. Þær skelltu allar upp úr.

Svo spurðu þær hvort þetta væri fyrsta heimsókn mín til Parísar. Ég sagði þeim að árum áður hefði ég unnið á bökkum Signu, í görðunum við ána, tínt blóm og fært þau fersk á hverjum morgni í Notre-Dame-dómkirkjuna. Það hefði ég gert meðan ég beið þess að Madonnan veitti mér þann greiða að koma á einmitt þessum fundi með þeim sex. Ég hefði aldrei efast um það. Þetta var jú loforð konu.

Þær brostu. Andrúmsloftið mildaðist. Samkenndin gekk inn í samtalið.

Þá spurði ein þeirra: „Herra Frega, hvað líkar þér best við Frakkland?“

„Hvers konar spurning er þetta?“ svaraði ég. „Svarið liggur í augum uppi.“

BIC.

Samtalið tók strax ánægjulega stefnu.

Litlu síðar ákváðum við að halda áfram yfir hádegisverði og gengum um hundrað metra eftir Champs-Élysées. Alla leiðina tók ég þó eftir sömu þremur eða fimm mönnunum sem fylgdust með okkur úr fjarlægð. Ég hafði tekið eftir þeim frá fyrsta andartaki. Og þeir höfðu tekið eftir mér. Þetta var öryggisgæslan. Aldrei of nálægt. Aldrei of langt í burtu.

Við gengum inn á franskan veitingastað. Dæmigerðan franskan veitingastað þar sem maður borðar nánast ekkert og borgar smáauðæfi.

Ég kallaði á Chanel. Hún kom strax til mín.

„Hvað gerðist?“

„Við erum að fara.“

„Fara?“

„Já. Ég ætla að fara með ykkur allar eitthvert að borða.“

Í heila mínútu stóðu þær eins og frosnar. Þær voru ekki vanar því að gesturinn stjórnaði dansinum. Samt var tillaga mín svo sannfærandi að þær fylgdu allar á eftir. Eins og hænur sem ganga á eftir hana. En við vorum jú í landi hanans.

Við komum að fyrsta pítsu- og samlokustaðnum sem við fundum. Áður en við gengum inn fór ég til eigandans.

„Ég vil fá sjö samlokur, fimm evrur stykkið, drykkir innifaldir.“

„Og ég borga.“

Samkomulagið náðist. Og góðu áhrifin líka.

Við gengum inn. Þær virtust gersamlega ráðvilltar, eins og þær riðu á vængjum fljúgandi hesta, ófærar um að skilja hvað var í raun að gerast.

Þær voru inni í GILLETTENARRATIVE. Og engin þeirra vissi það enn.

Ferdinando